

Лѣтото измина тъй неусѣтно за Дѣлчо, че той се доста зачуди, когато единъ день татко му каза, че е време за училище.

Учи Дѣлчо и въ второ отдѣление при сѣщия учитель и сѣщитѣ другари ученици. Сега Дѣлчо имъ разказваше чуднитѣ нови приказки, които научи презъ лѣтото отъ дѣдо Димо. Той имъ разказваше и за своето другарче Ангелчо, съ когото се обикнаха презъ лѣтото като братя.

Единъ день Дѣлчо, както играеше съ другаритѣ си въ училищния дворъ, видѣ Ангелчо. Момчето го търсѣше. Дѣлчо се спусна къмъ него и го запита:

— Какво има, Ангелчо?

— Баба ти...

Баба ти е бол-на! Иска да те види! — каза презъ сълзи Ангелчо и му подаде едно писмо.

— Дай го на учителя си... Татко ти му пише, — добави той.

Дѣлчо грабна писмото и го занесе на учителя си. Той прочете писмото, погледна Дѣлчо и рече:

— Баба ти е болна. Иска да те види. Вземи си книгитѣ и върви.

Дѣлчо грабна книгитѣ, шапката и палтото си и за-тича. Тичаше следъ него и Ангелчо и му говорѣше:

— Докарахъ два коня. Скоро ще стигнемъ.

И следъ малко Дѣлчо и Ангелчо препускаха къмъ село. Следъ два-три часа стигнаха.

Дѣлчо видѣ отдалече още тѣхната кѣща. Тя бѣше най-голѣма въ селото и се бѣлѣеше отдалече. А срѣдъ

Дѣдо Димо разказва